

பழையபடி இல்லாமல் எப்படியோ ஒரே தொழிலில் ஒட்டிக் கொண்டு, நட்புறுத்துக் கொள்ளாமல் கவனமாக முன்னேறி இருக்கிறான் போல. வெயிட்டரிடம் இன்னொரு டம்ளர் கேட்டான் காசி. ஒரு வேளை அபயக் கட்டையாகப் பற்றினானே 'காசு, காசு' என்று, அந்த ஸ்ரீராமஜெயம் பண்ணுகிற வேலையோ இவ்வளவும்!

'எப்படி எல்லாம்' என்றேன் உற்சாகமாக.

'அது அது எப்படியோ அப்படித்தான் அது அது' என்றான் வேதாந்தி மாதிரி: மாலையில் தொடங்கியது இரவு பத்தரைவரை பேசிக் கொண்டிருந்தோம். தனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணனிடம் வட்டிக்கு கொஞ்சம் பணம் வாங்கி முதலீடு செய்திருப்பதாகச் சொன்னான். கூட இருக்கும் நண்பரும் நல்ல மாதிரி, பொருளாதார விஷயத்தில் நிறைய ஒத்துழைக்கிறார் என்றான். இனி காசி பிழைத்து விடுவான் என்று வாய்விட்டே சொன்னேன். வாய்விட்டுச் சிரித்தான். 'நானெங்கே இங்கே' என்று என்னைக் கேட்டான். ஆயுள் பாதுகாப்பு இன்சூரன்ஸ் அலுவலக வேலையாக என்று நீட்டிச் சொன்னேன். சிரித்தான். 'நோ ப்ராப்ளம்' என்றான்.

'பாரில்' நிறைய கூட்டமிருந்தும் கூட, ஏ.சி.யானதாலோ என்னவோ அமைதி கூடி இருந்தது. எவர் உரக்கப் பேசினாலும் தாழ்ந்தே கேட்டது. கேட்கவும் சொல்லவும் நிறைய இருந்தும், இருவருக்கும் இடையில் என்னவோ சிறு தயக்கம் நின்றிருந்தது. போதையின் ஒரு முன்னேற்ற கட்டத்தில் தயக்கம் விலகிவிட்டது. ஐஸ் கேட்டான் காசி. என் டம்ளரை சிக்கிரம் காலியாக்கித் தரச் சொன்னான். சிகரெட்டைக் காட்டி எடுக்கவில்லையா என்றான். நிறுத்தியாச்சு! எப்பாச்சும் இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் என்று, ஒன்றை எடுத்து உதட்டில் பொருத்தினேன். பீறிட்டுச் சிரித்ததில் ரம் பொறையேறிவிட்டது.

நானும் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டேன்.

"ஏண்டா காசி இப்படி சிரிக்கிறே?

'நோ ப்ராப்ளம்! இல்லடா குணா.. சமீபத்தில் 'Confessions of Zeno' னு ஒரு இத்தாலி நாவல் படிச்சேன். அதில் 20 பக்கத்துக்கு ரெண்டாவது அத்தியாயம். The Last Cigarette ன்னு. சிகரெட் விடறது பத்தி. விட தீர்மானம் போட்டு முடியாம எப்படி எல்லாம் அவஸ்தைங்கறதப் பத்தியே இருபது பக்கமும்..."

நான் பழைய காசியைப் பார்த்துவிட்டேன். மேலும் சுயசரிதை பாணியில் எழுதப்பட்ட அந்த நாவலைப் பற்றியே நீண்ட நேரம் புல்லரித்துப் பேசிக் கொண்டே போனான். நாவலில் அதன் ஆசிரியர் Italo Sevevoவும் தன்னைப் போலவே 'ஈக்குஞ்சு' பற்றி கவிதை எழுதியிருப்பதையும் விவரித்து பிரம்மாண்டமாக சந்தோஷப்பட்டான். ஒரு வாய் அருந்திவிட்டு, நாடு மொழி இன சூழல் விவரங்கள் தவிர்த்துவிட்டுப் பார்த்தால், அந்த ஏழு அத்தியாய நாவல் ஏகதேசம் தனது சொந்த வாழ்க்கை வரலாறு போலவே இருக்கிறது என்றான்.

அவசியம் அதை நான் படிக்க வேண்டும் போய் அனுப்புகிறேன் என்றான். மேலும் விடாமல், நாவலின் அத்தியாய தலைப்புகளைக் கேள் என்று வியந்து சொன்னான்:

Introduction

The Last Cigarette

The Death of my Father

The Story of my Marriage

Wife and Mistress

A Business Partnership

Psychoanalysis

இன்னொரு குட்டி பெக் வாங்கினான் காசி. நான் போதுமென்று விட்டேன். திடீரென, தான் ஒன்றும் முற்றிலும் மாறிவிட்டதாக நான் நினைத்துவிட வேண்டாமென்று சற்றே நெகிழ்ச்சியாக, லேசாக எச்சரிக்கை விடும் தொனியிலும், கண்கள் வழியாகவும் பேசினான் காசி. ஒரு சின்ன உதாரணம் பார் என்று விட்டு சொன்னான். ஆறு மாதங்களுக்கு முன் நடந்ததாம் இது :

ஓய்.டபிள்யூ.சி.ஏ. விடுதியில் தங்கிக் கொண்டு, கிறிஸ்துவ மத நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியில் வேலை பார்த்து வந்த ஒரு இளம் பெளதிகத் துணை பேராசியை, காசிக்கு ஒரு நண்பன் மூலம் இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் அறிமுகமானாள். மிக அழகான யுவதியாம். துரதிர்ஷ்டம் ஒரு குழந்தையோடு அவள் விதவையாகி இரண்டு வருடங்கள் கூடப் பூர்த்தியாகவில்லை. தன்னை மணக்க விருப்பம் வேண்டி விடுதி முகவரிக்கு அவளுக்கு கடிதம் எழுதிக் கேட்டிருக்கிறான். நான்கு கடிதங்கள்: கடைசி இரண்டு கடிதங்கள் ரெஜிஸ்டர் தபால். நான்கும் வார்டன் கையால் பிரிக்கப்பட்டது. நண்பன், காசியை தெருவில் மடக்கி ஆங்கிலக் கெட்ட வார்த்தைகளால் அறைந்தான்; பெண்ணின் அண்ணனிடம் இழுத்துவிடுவேன் என்று மிரட்டிவிட்டுப் போனேன். அந்தப் பெண் மூன்று நாட்களாக அழுது கொண்டிருப்பதாக வேறு சொல்லிவிட்டுப் போனான். ஒரு மாதங் கழித்து கல்லூரி வாசலில் அவள் காலில் விழாத குறையாக வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு வந்தானாம். மன்னிப்புக் கேட்கப் போனதாலும் அந்தப் பெண்ணைப் பயமுறுத்தி நினைவு தன் உடம்புக்குள் இரத்த ஓட்டத்தில் ஒரு உடையாத குமிழியாக ஓடிக் கொண்டே இருப்பதானது காவிய சோகம் என்றான்.

நியூடத்தில் காவிய சோகம் பட்டுவிடும் காசியின் மனநிலை இன்னும் குறிப்பாக பெண்கள் விஷயத்தில் மாறவே இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இந்த ரொமாண்டிக் பார்வை ஒரு நோய்க் கூறாகவே இன்னும் படுகிறது. அவனிடம் எனக்கு. ஆனால் வேறு நிறைய விஷயங்களில் குணமாகியிருப்பது பேச்சினூடே தெரிந்தது. 'ஆசைப் பட்டதை அடைந்த பின்னாலும் ஒரு பள்ளம் மிச்சமாகி அதில் நல்லுங்குமே

எனக்கு புரியாமல் ஏதோ இமைகளில் கனம் சுருட்டி இருக்கும் என்று பட்டது. கிழித்து எடுத்தான்.

ஆனாலும், தனக்கு கல் திடீரென்று. தனிமை, திருமணத்திற்கான சாக்குக் என்று என்னிடம் ஒரு சிறு பெருமழைவிட்ட சில மா தன் வாழ்க்கைக்கு ஊட்ட சமயம் தேசிய நெடு உட்கார்ந்துகொண்டு வேகத்தின் சங்கீதச் சரடி அற்புதப் பரிசாக உணர் உற்சாகமாகிவிட்டது. சாப்பிடுவோமா என்று கேட்டவிதம் மிகவும் பிடிக்காவிட்டாலும். எவ் சமயம் எல்லாம் கொட்டி மோனத்தில் தனக்குப் போது, வாசலில் கட்டிலி சேர்த்து உரத்து கொட்ட போய் அந்த வாயை அ கொட்டாவி அந்த மாதிரி பாழ் என்றும் சொன்ன விட்ட பின்பும் தான் நம்பிக்கை மெல்லவே கூட 'சுயம் நசித்து' விட்ட நான் மட்டுந்தான் இதற்கு அம தொடர்ந்து படித்துக் கடைசி 'சிப்'பையும் முடி

திடீரென தான் சமீப மாற்றிக் கொண்டான். மிளகாய் நீரை சில்வர் முன்னைப் போல கரைமணரின் பரவச முகம் கால் பெருவிரலை பாட வைத்து ஒரு கனவில் தன் தூர்த்தப்பட்டு ஒரு கன மலைகள் தாண்டி, வி பேரானந்தமாகக் கடை இந்த ஒரு கனவு மட்டு

ஒரு சோகம் அதை அனுபவித்தால் தெரியும் ஆசையின் குணம் என்று பின்னால் பேசும்போது எதற்கோ இப்படி சொன்னான்.

சமீபத்தில் திருப்பதி போய் வந்தானாம். ஜாலித் துணையாக நண்பனோடு போனவன் 'கம்பெனி ஸேக்'க்கு தானும் மொட்டையடித்து கொண்டானாம். கம்பெனி ஸேக் ஆக வேறு கோவில்களுக்கும் அப்படி போய்விட்டு, திருவண்ணாமலை வந்த போது ராம்குரத் குமார் என்ற யோகியைச் சந்தித்ததாகச் சொன்னான். 'நீ கதவைத் தட்டும் விதம் சகிசு கூடியதாக இல்லை' என்பதையே கோபம் தணிந்த கடைசியில் தனக்கான ஒரே ஆசிச் செய்தியாக அவர் வழங்கி அனுப்பியதையும் அபூரண அர்த்தமிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

நான் இன்னொரு சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொண்டேன். அப்பாளைப் பற்றிக் கேட்டேன். 'நோ ப்ராப்ளம்' என்றான். அடிக்கடி 'ப்ராப்ளம்' என்ற வார்த்தையையே, எதற்கும் பதிலாக அவன் சொல்வதை கவனித்துக் கொண்டே வந்தேன். கேட்டேன், சிரித்துக் கொண்டே 'ப்ராப்ளம்' என்றான். எனக்கு அந்த பதில் அருவருப்பாகவும், எரிச்சலாகவும் பட்டது. காரியங்களை காரியங்களுக்காக மட்டுமே செய்வதில் விடுதலை உணர்வும், பரபரப்பற்ற பேரார்வமும் இருப்பதை கண்டுகொண்டு விட்டதால், எந்தக் காரியமுமே தனக்குப் பேரானந்தம் இருக்கிறது என்றான். நான் ஒரு நிமிஷம் பேசவில்லை. சொல்லும்போது அவனுக்கு நாக்கு லாவகம் கொஞ்சம் இழந்து, எழும்புவதில் சிரமப்பட்டன பார்த்திருக்கிறேன். என் நான்கு தங்கைகளுக்கும் காரியம் செ முடிப்பதற்குள் பட்ட கஷ்ட அனுபவங்கள் எனக்குள் ஒற்றை எண்ணய மின்னலின் ஒரு கீற்றாக உருக்கொண்டு அறைந்தது ஈயைத் துரத்த பல்லியாக அது வேகமாக ஓடியதில், பல்லியின் வால் அறுந்து நினை இடறி விழுந்தது. 'என்ன யோசனை' என்றான். 'நோ ப்ராப்ளம்' என்றே சிரித்துக் கொண்டே திடீரென்று உரக்க அவன் நூறு கொசுவர்த்த சுருள்களைக் கொடுத்து, இரண்டிரண்டாக ஓட்டி இருப்பதை, ஒன் ஒன்றாக தனித்தனியாகப் பிரித்துவைக்கச் சொன்னால் என்ன பொறுமையாகச் செய்ய முடியுமா என்று கேட்டான். மறு நிமிஷம் நான் பேசாதிருந்தேன். முகம் தொட்டு 'என்ன?' என்றான். கூலி எல்லாம் என்றேன். எழுந்து என் முன் மண்டையிலடித்துச் சிரித்தா. ஓயவில்லை - இருட்டிவிட்டது வெளியே. ஏ.சி.யிலும் நன்றாக வியர்த்துவிட்டது காசிக்

வயதான கிழப் பிச்சைக்காரர்களைத் தெருவில் பார்த்தால், மனதி ஆழத்தில் அவர்களைத் தன் அப்பாவோடு ஒரு கோணத்தில் ஒப்பிட்டுக் கொண்டு, குற்றவுணர்ச்சி சுய இரக்கம் இயலாமை பயம் எல்லாம் அவசரக் கருணையாக செயல்பட்ட நாட்கள் மாதிரி இப்போது இவ்வ அவர்களை அவர்களாகவே பார்த்து அவர்களுக்காகப் பார்த்து முடிகிறதென்றும், அவர்களைப் போன்ற இன்னும் பலரின் ஸ்திதி மாற்றிவிட சமூகதளத்தில் காரியமாற்ற முனைந்திருக்கும் சில மனசுகளுடனும் தான் பழகிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னான். 'மனமாக' இதை சுருக்கி விடுவதை அவர்களே ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்களெனினும் தன் மனதில் பட்டது இவ்வளவுதான் என்று

நான் என்று நான் க்கை ன்ன முன் மத யில் ிக்கு மிக வள் னை திக் கள் -து -ரால் ரறு ழுது த்து புக் தப் தில் யிய மம் துக் வே ரய சப் மே

எனக்கு புரியாமல் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு போனான். மேலும் எனக்கு இமைகளில் கனம் சுருட்டி உணர்ந்தேன்: வெளியில் போனால் நன்றாக இருக்கும் என்று பட்டது. காசி மேலும் ஒரு சிகரெட்டை, புது பாக்கெட் கிழித்து எடுத்தான்.

ஆனாலும், தனக்கு கல்யாண ஆசை இம்சிக்கிறது இன்னும் என்றான் திடீரென்று. தனிமை, துவைத்தல், ஹோட்டல் இவைகளையும் திருமணத்திற்கான சாக்குகளில் ஒன்றாக வைத்து யோசிப்பதில் தவறுண்டா என்று என்னிடம் ஒரு சிறுவன்போல கேட்டான். பைத்தியக்காரன்! பெய்த பெருமழைவிட்ட சில மாலை நேரங்களாக, சில நாட்கள் கழிவதிலிருந்து, தன் வாழ்க்கைக்கு ஊட்டம் சேகரித்துக் கொள்வதாகக் கூறினான். சில சமயம் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் பஸ்ஸில் தொலைதூரம் உட்கார்ந்துகொண்டு போகும்போது, பஸ்ஸின் பீதி கூட்டும் ஓட்ட வேகத்தின் சங்கீதச் சரடில் இணைந்துவிடும் போது வாழ்க்கையை ஒரு அற்புதப் பரிசாக உணர்வதாகவும் சொன்னான். எனக்கும் கேட்க உற்சாகமாகிவிட்டது. பேச்சை நிறுத்திவிட்டு ஃபிரைடு ரைஸ் சாப்பிடுவோமா என்று ஆர்வமாகக் கேட்டான். எனக்கு அவன் கேட்டவிதம் மிகவும் பிடித்திருந்தது, எனக்கு ஃபிரைடு ரைஸ் பிடிக்காவிட்டாலும். எவ்வளவோ தான் நிதானப் பட்டிருந்தாலும் சில சமயம் எல்லாம் கொட்டிவிடுகிறது என்றான். தனியறையில் பின்னிரவில் மோனத்தில் தனக்குப் பிடித்த கவிஞனைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, வாசலில் கட்டிலிலிருந்து அப்பா அவருக்கான ஏதோ ஒரு தொனி சேர்த்து உரத்து கொட்டாவி விட்டால் தாங்க முடியவில்லை. எழுந்து போய் அந்த வாயை அடைத்து அமுக்கிவிடலாம் போலிருக்கிறது. ஒரு கொட்டாவி அந்த மாதிரி வந்தால் போதும், அந்தப் பின்னிரவே தனக்கு பாழ் என்றும் சொன்னபோது சற்றே சோர்வாகிவிட்டான். அப்பா இறந்து விட்ட பின்பும் தான் வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் என்பதற்கான நம்பிக்கை மெல்லவே கூடிவருகிறது என்றான். அடிப்படை சுபாவமாகவே 'சுயம் நசித்து' விட்ட நான்கைந்து நண்பர்கள், எழுத்து, படிப்பு இதெல்லாம் மட்டுந்தான் இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்றான். என்ன இன்னும் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்தானே? என்று கேட்டுவிட்டு கடைசி 'சிப்'பையும் முடித்தான். சிகரெட் பொருத்திக் கொண்டான்.

திடீரென தான் சமீபத்தில் கண்ட கனவுகளைப் பற்றி பேச்சை மடை மாற்றிக் கொண்டான். அழகான கண்ணாடிக் கிண்ணத்தில் மிதந்த பிளகாய் நீரை சில்வர் கரண்டியால் கலக்கிக் கொண்டே பேசினான். முன்னைப் போல கனவுகள் வந்தாலும், நோப்ராப்ளம் என்றான். ரமணரின் பரவச முகம் ஒருமுறை வந்ததென்றான். ஒரு தடவை தனவில் கால் பெருவிரலை பாம்பு கடித்து ரத்தம் வந்ததென்றான். பாடையில் வைத்து ஒரு கனவில் தன்னைக் கண்டானாம். தீவிரவாதியாக போலீஸாரால் தூத்தப்பட்டு ஒரு கனவில் ஓடினானாம். ஓரிரவு நெடுஞ்சுவர் தாண்டி, மலைகள் தாண்டி, விண்ணில் பறந்து போவது மாதிரி, கைகளால் பேராணந்தமாகக் கடைந்து கடைந்து பறந்துகொண்டே இருந்தானாம். இந்த ஒரு கனவு மட்டும் மீண்டும் வராதா என்று எக்கப்படுவதாகச்

நோதப்பு: எஸ்.ராஜகிருஷ்ணன்

சொன்னவன், அடிக்கடி திரும்பத் திரும்ப வரும் எரிச்சலூட்டும் ஒரு கனவென, பரீட்சைக்குப் படிக்காமலேயே போய்விட்டு ஹாலில் திணறுவதைச் சொன்னான்.

கனவுகளை நான்கு நாட்களுக்குக் கவனித்து, விடிந்ததும் ஒரு குயர் ரூட்டு நோட்டில் எழுதி வைக்க ஆரம்பித்தால், ஐந்தாம் நாள் வராதென்றான். தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே வந்தால் கனவு புறமுதுகு எடுக்கும் என்றான். மீறி, நிச்சயம் வராதா என்றால் பெருவாழ்வின் பல புதிரிகளுக்கும் போல இதற்கும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாதுதானே என்று கேட்டான்.

கத்தி, கபடாக்கள், முள் கரண்டி அலங்காரமாக சூடு பறக்க மேஜைக்கு வந்தன ஃபிரைடு ரைஸ் தட்டுகள். அநேகமாக என் பங்கில் பாதிக்கும் மேல் காசிதான் சாப்பிட வேண்டியிருக்கும்.

இரவு நெடுநேரம் தூக்கம் பிடிக்காமல் கிடந்ததால் காலையில் தாமதமாகவே எழுந்தார் சுகன்சந்த ஜெயன். எழுந்தவர், காற்றுக் கருப்பு அடித்தது போல் வெறித்த பார்வையுடன் படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். காலிடபராசெட் எதிரிலிருந்தது. ஆனால் வேறு யாரோ காபி குடித்ததுபோன்ற பிரமையே அவருக்கு ஏற்பட்டது. உண்மையிலேயே ஒன்றும் புரிபடவில்லை. தலைக்கு நாள் மதியத்திலிருந்து இப்போது படுக்கையில் இப்படி உட்கார்ந்திருப்பது வரை, அனைத்தும் நாட்டுப்புறக் கட்டுக்கதைகளில் சொல்லப்படுவது போலவே நடந்தேறியிருப்பதாகத் தோன்றியது அவருக்கு.

முன்தினம் பகல் உணவை முடித்துக்கொண்டு கடைக்கு வந்தார். பையனை சாப்பிட அனுப்பிவைத்து திண்டில் சாய்ந்து கொண்டார். வெளியில் ஊமைவெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. வாடிக்கையொன்றும் வரவில்லை. காலையிலிருந்து நடந்த வியாபாரத்தைக் கணக்கு பார்த்தார். இரண்டு பொருட்கள் மீட்கப்பட்டுப் போயிருந்தன. மற்றபடி பெரிய வியாபாரமொன்றும் நடந்திருக்கவில்லை. மாதக் கடைசியை நெருங்க நெருங்கத்தான் குடுபிடிக்கும். முதல் பத்து தேதிகளில் எல்லார் கையிலும் பணம் புரளும் தானே. செய்ய ஒன்றுமில்லாமல் அசட்டுப் பார்வையுடன் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். வானம் மூடுவதும் திறப்பதுமாக இருந்தது. இதில் பார்க்க என்ன இருக்கிறது?

அப்போதுதான் அவளைப் பார்த்தார். இருந்த படிக்கே சற்று முகத்தை மட்டும் தூக்கிப் பார்த்தார். எதிர்சாரியில் நின்றபடி அவள் தம் கடையைப் பார்ப்பதைக் கவனித்தார். அவள் தெருவைக் கடந்து படிகளில் ஏறினாள். அவருக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை. குட்டைப் பாவாடையும் அதற்குள் செருகப்பட்ட சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். இரட்டைப் பின்னல் மடித்து மேற்புறம் ரிப்பனால் கட்டப் பட்டிருந்தது. பள்ளிச் சிறுமிக்கு அடகுக்கடையில்போய்

என்ன ஜோலி இருக்கப்போகிறது? மிட்டாய் விற்கிற லாலாகனம்
தவறிவந்திருக்கும் என்று நினைத்தார். முகம் மட்டும் உடம்பும்
ஒட்டாமல், பெரிய மணுஷி போல் கம்பீரமாகக் களையுடன்
இப்படி எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவள் பேசத் தொடங்கினாள்.

“இதை எடுத்துக்கிட்டுப் பணம் குடு” முடியிருந்த வலது கையை
பேசினாள்.

வயசுப்பையன்கள் மோதிரம் செயின் என்று அடகு வைக்க வருகிற
அவர்களிடம் இல்லாத உருட்டெல்லாம் உருட்டுவார்களா
உன்னுடையதுதானா? படிக்கிறாயா? வேலை செய்கிறாயா? பெரியவன்
ஏன் அழைத்து வரவில்லை? என்று ஊர்ப்பட்ட கேள்விகள் கேட்க
அதே சமயம் வந்தவனையும் போகவிடமாட்டார். அவர்
கலவரப்படுத்தியே குறைவான பணமாற்றலில் காரியத்தை முடித்து
இவ்வளவு சிறிய பெண்ணிடம் ஏனோ அவரால் ஒன்றுமே
முடியவில்லை. சிறுமியின் முகத்தையே கண்கொட்டாமல் பா
கொண்டிருந்தார். அடிக்கடி பார்க்கிற முகம் போல அவர்
சௌஜன்யமாக இருந்தது. எங்கே எப்போது என்கிற கண்ண
இணையலில்லை.

நான் சிக்கிரம் போகணும்.

அவருடைய பேரன் நச்சரிப்பதை நினைவுறுத்தியது. ஆனால் சிண
குழைவு இவையொன்றுமில்லை. எஜமானியின் அவசரம் போல
அது.

நிம்பள் என்னா கொண்டாந்திருக்கான்.

பூ.

என்னாது.

பூ. புஷ்பம்.

அவருக்கு தலைகால் புரியவில்லை. வேகமாக குறுக்கு
தலையசைத்து மறுத்தார். ‘அதெல்லாம் நிம்பள் வாங்கறான்
நியாயமாய் அவள் சொன்னதைக் கேட்டு சிரித்திருக்க வேண்டும்.
அதொன்றும் செய்யமுடியவில்லை அவரால்.

தேர்ந்த ஜாலவித்தை நிபுணனைப் போல முடியிருந்த வலது
விரல்கள் மெல்லப் பிரிய விரித்தாள். அவர் முகத்திலிருந்து
எடுக்காமலே இதைச் செய்தாள். இதழ்களை நழுட்டிச்
போலிருந்தது. அசட்டுத் தனமாய் ஆச்சரியப்படப் போகிறாய்
சொல்லாமல் சொன்னது அவள் செய்கை.

நிஜமாகவே அசந்துபோனார். வேறு வழி? நட்ட நடுப்பக்கலில்
போல ஒரு சிறுமி விலைக்கு வாங்கிக்கொள் என்று வந்து நி
அதற்கு மேல் கையை விரித்தால் தங்க ரோஜா. ரோஜாப்பூ
தங்கத்திலை. சந்தேகத்திற்கு இடமேயில்லை. அறுபத்து மூன்று
கண்ணாடியில்லாமல் பார்க்கிற கண் தவறாது. பிரமிப்பெல்லாம்

கார்ப்பது கண்ணின் மணியில் பளபளத்தது. கையைப் படக்கென்று மூடிக்
கொண்டாள். கண்ணாடிப் பெட்டியின் மீதுருந்தும் கையை எடுத்துக்
கொண்டவளாய் பின்னால் நகர்ந்தாள்.

நிம்பள் எவ்ளோ கேக்றான்.
ஆயிரம்.

என்னாது!

ஆ யி ர ம்.

அவ்ளோ அல்லாம் நம்பள்கு கட்டாது.
கட்டாதுனாப் போ, வேற கடைக்குப் போறேன்.
நம்பள் அதைத் தேச்சி பாக்றான்.

பூவை நான்தான் பிடிச்சிப்பேன். கல்லை எடுத்து நீ ஓரசிக்கணும்.

இரண்டு மூன்று முறை உரசினார். முந்திய அபிப்ராயத்தை அது கொஞ்
சமும் மாற்றிவிடவில்லை. எனினும் இன்னொருமுறை சோதித்துவிடலாம்
என்றது உள்மனம். ஒழுங்காய்க் கழுவிக்கொள்ளக்கூடத் தெரியாத
குழந்தையிடம் போய் பதினெட்டு யோசனையா? வலிய வரும்
அதிர்ஷ்டத்தை நமுவ விடாதேயென அதட்டியது முளை.

கை மாறியது.

குள்ளமேசையின் கீழ்டிராயரைத் திறந்து உள்ளே வைத்தார். பணத்தை
இரண்டாம் முறையாக அவள் எண்ணிக் கொண்டு இருந்தாள். திரும்ப
ஒரு தடவை திறந்து பார்த்து மூடினார்.

யார் முகத்தில் விழித்தோம், இப்படியொரு அதிர்ஷ்டம் தேடிவந்து
பிடிபிடியெனக் கொட்டிவிட்டுப் போக என்று நினைத்தார். சந்தோஷம்
நெஞ்சையடைத்து நெட்டியது. சந்தோஷப்படுவதில் என்ன பிழை?
துளியும் வஞ்சகமில்லை. சரியாகச் சொன்னால் யாரும் யாரையும்
சமாற்றக் கூட இல்லை. தெரு வழியே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.
காலில் ஏதோ தட்டுகிறது. குனிந்து பார்த்தால் ரூபாய்க் கூட்டு. எடுத்துக்
கொள்கிறோம். நாமா தேடிப் போனோம். தானே வழியில் வந்தது. வேறு
என்ன செய்ய? ஆள் யாரெனத் தெரிந்தால் கொடுத்துவிடப் போகிறோம்.
ஆனால் அதென்ன அவ்வளவு சுலபமா? பணத்தைப் பார்த்ததும்
தரையெல்லாம் சொந்தக்காரர்கள் முளைக்கிற காலமிது. எல்லோரும்
தனதெனறுதான் சொல்லுவான். தொலைத்தவன் நிச்சயம் இவர்களில்
ஒருத்தனில்லை. தெய்வம் தேடிவந்து கொடுத்த பணத்தை மறுக்க
நமக்கென்ன உரிமை?

நீண்ட நேரம் ஒரே நிலையில் உட்கார்ந்திருந்ததில் கால்கள் மரத்துப்
போயிருந்தன. அந்தச் சிறுமியிடம் முகவரி வாங்கவில்லை என்பது
நினைவிற்கு வந்தது. சுதாரித்து கடைவாசலுக்குப் போய் கதவைப்
பிடித்தபடி தெருவின் இருபுறமும் பார்வையை ஓட்டினார்.

வழக்கம்போல் இருந்தது தெரு மாவுமெழின் இரைச்சல். தெருக்கோயல் மரத்தடியில் நிழல்வாங்கும் ரிக்ஷாக்கள். சாராயத் தள்ளாட்டம். கிழங்கு விற்கும் கிழவிகள். சாக்கடையில் கால்வைத்து கோலியடிக்கும் சிறுவர்கள். குந்தியிருந்து நடக்கின்ற சூதாட்டம். கைஸ்டாண்டில் சலவைத்துணி கமக்கும் கடைப்பையன். காலகட்டி மலம் கழித்து நகரும் எருமைகள். போஸ்டர் தின்னும் பசுமாட்டின் மூத்திரத்தை பஞ்சபாத்திரத்தில் பிடிக்கும் இ.ச.பி புரோகிதர். ரோகம் பீடித்த நகரோரத் தெரு வழக்கம் போல் இருந்தது.

சிறுமியைக் காணவில்லை.

முகவரி இல்லாவிட்டால் என்ன? அதுவும் நல்லதற்குத்தான். யாரையேனும் அழைத்து வந்தாலும் ஒரு ஆதாரமில்லை. கனத்தை வைத்துப் பார்த்தால் எட்டுப பத்துப் பவுன் தேறும். ஏழெட்டு கிராமம் செம்பைக் கழித்தாலும் இன்றைய தினத்திற்கு கிராம் 180 ரூபாய்.

“உள்ளே வாங்கோம்மா.”

கிழவியும் பெண்ணுமாக உள்ளே வந்தனர். அவர் தம்மிடத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

“உக்காருங்கோம்மா.”

உட்கார்ந்தபடி, இடுப்பில் சொருகியிருந்த சுருக்குப் பையை விரித்து காகிதப் பொட்டலத்தை எடுத்தாள். இரண்டு கம்மல், மூக்குத்தி முதலியவற்றைக் கண்ணாடிப் பெட்டியின் மேல் வைத்தாள். அவற்றைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினார். விசம்பும் சப்தம் கேட்டது. தலையை நிமிர்த்தாமலே பார்த்தார். கும்புமப்பொட்டு தவிர ஆபரணமற்றிருந்த அந்தப் பெண் மூக்கும் கன்னமும் துடிக்க அழுது கொண்டிருந்தாள். கிழவி தேற்றிக்கொண்டு இருந்தாள். தராசில் நிறுத்துப் பார்த்தார். உரசிப் பார்த்து உறுதி செய்துகொண்ட பின் கிழவியை நோக்கிக் கேட்டார்.

“நிம்பள் எவ்ளோ கேக்றான்?”

“அறநூறு ரூபர் வோணும் சேட்டு”

“அல்லாம் டோட்டல் பாஞ்ச் பவுன் ஏளு கிராம். கல்லு செம்பெல்லாம் போனாச்சா பாஞ்ச் பவுன்க்கும் கொறையறான். நம்பள் நானூறு தரான்” என்றபடி நான்கு விரல்களைக் காட்டினார்.

“சேட்டு சேட்டு அப்பிடி சொன்னீனா எப்பிடி சேட்டு. மருமவப்புள்ளய ஆஸ்பத்திரில் சேத்துக்குது. டாக்டரு செலவு. மருந்து செலவெல்லாம் இருக்குது சேட்டு. கம்பெனிலயும் சம்பளமில்லாத லீவுதான் குடுத்துருக்கான். ஆடும் நடக்கோணும். பாத்துக்குடு சேட்டு.”

“நம்பள் என்னாம்மா செய்றான்.”

“அவதினாட்டுல்ல வந்துருக்கோம். பாத்துக் குடு சேட்டு.”

“நம்பள் நானூறு தரேன் சொல்றான். உதர் கடையிலே அதும்

தான்லவே இதுத”

இவ்வசேட்டு பாத்துக் குடதீனனா உம் புள்ளகுட்டியில்லாம் தலவாருகும் செட்டு”

நிம்பன் ஒன்னு செயங்கோமா கம்பல அடகு வெகறான் முகதி விகறான தம்பன் டோட்டல ஜநாறு தரான் நிம்பன் இஸ்டம் செயறான்”

பையன் வந்தான் ரசிது போடச சொல்லி, அவர்களை ஒரு வழியாக அனுப்பி வைத்தா விளக்கு வைக்கிற நேரமாகிவிட்டது. நெசுழந்திருந்த கச்சத்தை சரிபண்ணிக் கொண்டு இரவு உணவிற்குக் மாடிக்குப் போனார்.

கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்த பின் கடைக்கு வந்தார். நன்றாக இருட்டி விளக்குகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவை இருளை அதிகப்படுத்திக் காட்டின மகனை அனுப்பிவிட்டுத் திண்டில் சாயந்தார். சாயந்தபடிக்கே துள்ள மேஜையின் கீழ் டிராயரைத் திறந்தார். ஒரு அழகான ரோஜா மலர் இருந்தது. பரபரப்பாய் மேல் டிராயரை இழுத்தார். சில்லறைக் கிண்ணங்களும் அவற்றினடியில் நோட்டுகளும் இருந்தன. மேஜைக்கடியில் கையைச் செலுத்தி அபத்தமாய் துழாவினார். பதைப்புடன் அங்கிருந்த இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்தார். லாண்டரிக் கடைப் பையன் நூறு ரூபாய் தானை நீட்டி சில்லறை கேட்டான். இரும்புப் பெட்டியை மூடிக் கொண்டு 'நை நை ஜாவ்' என்று எரிந்து விழுந்தார். அவன் போன்பின் திறந்து பார்த்தார். இருக்கிற பொருட்கள் பத்திரமாய் இருந்தன. அதைப் பூட்டிவிட்டு கீழ் டிராயரைத் திறந்தார். துல்லியமாக அந்த ரோஜாமலர் வீற்றிருந்தது.

தரையில் கையூன்றி எழுந்து கடைவாசலுக்குப் போனார். மாடியைப் பார்த்து மகனுக்குக் குரல் கொடுத்தார். வந்தவன்ிடம் விஷயத்தைக் கூறினார். சாவியை அவரே எடுத்துப் போய்விட்டதாகவும், ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பவரை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாமென்று, கைப்பணத்திலேயே தான் வியாபாரம் செய்ததாகவும் மகன் கூறினான். திரும்பவும் குனிந்து திறந்து பார்த்தார். இன்னும் நூறாயிரம் முறை மூடித் திறந்தாலும் நான் நான்தான் என்றது ரோஜாமலர். பையனைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, இடுப்பு பெல்ட்டை இறுக்கியபடி தெருவில் இறங்கினார்.

சாதாரணமாக தெருவில் அதிகம் நடமாடுபவரல்ல அவர். அப்படியே நடக்க நேர்கையில், பஞ்சகச்சத்தைக் கெண்டைக் காலுக்கு உயர்த்திக் கொண்டு நிதானமாகவும், மாட்டு மனிதச் சாணங்களை மிதித்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாகவும் நடப்பார். அதையெல்லாம் கவனிக்கிற நிலையில் அப்போது இல்லை. அவருடைய மனவுலகில் ஒரு சிறுமி. அவள் கையில் ஒரு தங்க மலர். அதை ஆவலுடன் கையில் எடுக்கிறார். மறுகணம் அது வெறும் மலராகி கையைத் தீயாய்ச் சுடுகிறது.

தெருக்கள் விளக்கின்றி இருண்டிருந்தன. ஜன்னல்கள் அற்ப ஒளியைக் கசியவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவற்றில் உட்கார்ந்து பல்வேறு ஸ்தாயிகளில் பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்த சிறுக்கள் மீதே அவர்